

To sauc par darba terapiju

VĒROJUMI UN DZĪVES RAIBUMI VĀCIJĀ

„Tie, kas ienāca DP nometnēs piecu gadu vecumā, tagad kļuvuši septiņpadsmit gadus veci jaunekļi un jaunavas. Nav mazums tādu, kas uzauguši nometnē,“ saka nesen ordinētais latviešu mācītājs Paulis Urdze. „Viņiem visiem dzimtene nav ne Latvija, nedz Vācija, bet — nometne.“

Mācītāja P. Urdzes darba lauks ir Oldenburga un tās apkārtnē.

Kaut bieži teikts, ka baraku laudis pārvedīs jaunceltnēs un tiem sagādās darbu, Omstedes latviešiem nāksies vēl dažu labu gadu nodzīvot paputējušās barakās. Vasaras nogalē oikumēniskā darba dienesta zēni un meitenes sveda šo to kārtībā. Nagloja, balšināja, būvēja. Vācu iekšējās misijas darbinieki lika atskanēt sauklim: „Darbs ir vislabākā terapija.“

Tāpat kā Bētelē pie Bīlefeldas, tā arī visnomaļākajās bezdzimtenes ārzemnieku baraku pilsētās tie sākuši ierīkot darbnīcas, — lai katrs strādātu pēc saviem spēkiem, bet galvenais, — lai strādātu. Kvēkeri un citas baznīcu organizācijas jau agrāk izmēģinājās ar mājas amatniecības veicināšanu, tomēr rezultāti nebija pārāk labi. Sociālā darba plānotāji tādēļ nepagura. Tagad malu malās sākušas darbu pašās nometnēs ierīkotas darbnīcas.

nedrīkstētu rīkoties. Attiecībā uz darbnīcām ar vispārderīgu raksturu vajadzēja taisīt izņēmumu. Lieta taču grozas ap darba terapiju.“

„Kur rodama izeja?“

„Es ierosināju vācu iestādēs strādātājiem atstāt viņu peļņu, ja izpeļņa nepārsniedz simts markas.“

Jau bieži pierādījies, ka vācu sociālajai likumdošanai ir savas vājās puses, kas nevis veicina, bet attur no strādāšanas. Par to sūdzas nevien bezdzimtenes ārzemnieki, bet arī vācu bēgļi un kara invalīdi.

„Ja mēs paši nestrādājam, tad vāciešiem jāstrādā mūsu labā,“ saka mācītājs Urdze, „bet tas mums godu nedara.“

Šis latviešu mācītājs teicis šinīs dienās kādā Ziemeļvācijas laikrakstā asus vārdus saviem tautiešiem, kas tam ņemti jaunā.

*

„Devos šovasar uz Šveici, kur ieguvu iespējami pilnīgas zināšanas krāsu fotografijā,“ priecīgi stāsta fotogrāfs Preiss, kas viens no pēdējiem palicis Augustdorfas nometnē, lai drīzumā pārietu savā mājiņā un strādātu paša izveidotā darbnīcā.

„Tik nomaļā vietā droši vien nav viegli atrast darbu?“ es viņam jautāju.

„Par darba trūkumu nevaru žēloties,“ saka Preiss. „Ieguvu vācu diplomu un licenci. Varu sev nodrošināt nepieciešamo peļņu savā arodā.“

Izrādas, ka rosīgais latvietis ir viens no nedaudzajiem, kam piešķirta license pat vācu militāro objektu fotografēšanai.

Šī latvieša teicamā reputācija un labā amata māka tam nodrošinājusi darbu pat tik atbildīgā uzdevumu laukā.